

ROKOTIES DZILĀK

3. PIRMS SĀKĀS VĒSTURE

Šajās lekcijās mēs daudz esam runājuši par senatni. Ir visai noderīgi rakties zināmajā pagātnē, taču mums jādodas vēl tālāk par rakstītajām un arheoloģiskajām liecībām.

Ēģiptes vēsture parasti tiek dalīta trijos laikmetos – dinastiju periods, pirmsdinastiju periods un aizvēsturiskais periods. Dinastiju periods ir rakstītās vēstures laikmets, kura gaitā nomainījās 31 dinastija. Pēdējās dinastijas valdīšana noslēdzās 332. gadā pirms Kristus, kad Ēģipti iekaroja Aleksandrs Lielais. Pirmās dinastijas sākums nav precīzi datēts. Lielākā daļa arheologu to lēš laika posmā no 3400. līdz 2800. gadam pirms Kristus. Pirmsdinastiju periodu parasti datē ap 4000. gadu pirms Kristus, savukārt aizvēsturiskā laikmeta sākums tiek minēts kaut kur starp 200 000 un diviem miljoniem gadu.

Taču nesen ir nākuši gaismā pierādījumi, ka pirmsdinastiju periodu vajadzētu uzskatīt par vienlaicīgi pastāvošu ar Agrīnās valsts laiku. Čikāgas Austrumu institūta 1988.-1989. gada ziņojumā ir atskaite par Brjūsa Viljamsa pētījumu. Viņš arheoloģijas žurnālos publicējis vairākus rakstus par Narmeru jeb Menesu, pirmās dinastijas pirmo valdnieku. Interesantais ir tas, ka savā pētījumā viņš vēlreiz pārbaudījis uz pirmsdinastiju periodu attiecinātos atklājumus un pārsteigts secinājis, ka pierādījumi patiesībā liek tos datēt ar dinastiju periodu.

Austrumu institūta ziņojumā teikts: „Abas publikācijas satur aizvien pieaugošu pierādījumu klāstu, kas līdz šim tā saukto pirmsdinastiju laikmetu tik cieši saista ar piramīdu laiku un vēlākiem gadsimtiem, ka šo jēdzienu vispār vairs nevajadzētu izmantot.”

Tas ir diezgan revolucionārs secinājums, kas liek krietni sarkt pētniekiem, kuri visu laiku tik pārliecināti klāstījuši „pirmsdinastiju perioda” vēsturi. Austrumu institūta raksts atzīstoties piebilst: „Iepriekšējās paaudzes laikā šāds piedāvājums būtu šķitis neiedomājams.” (62. lpp.)

Pasaule nemaz nav tik veca

Patiesībā tagad būtu jāatzīst, ka jāapšaubā arī aizvēsturiskā perioda acīmredzamība. Par šo laiku nav nekādu rakstisku liecību, un tā sauktie pierādījumi ir drīzāk gadījuma rakstura atradumi, nevis fakti. Zīmīgi, ka jau no paša Ēģiptes civilizācijas sākuma ir pierādījumi par kultūru, mākslu un amatniecību. Mūsdienu cilvēkiem ir zināšanu uzkrājums, bet tas obligāti nenožīmē, ka mums ir pārākas prāta spējas. Kurš gan uz lielajām Gizas piramīdām var raudzīties, neapbrīnojot to cēlēju precizitāti, inženierprasmes un tehnoloģijas?

Civilizācija nevis attīstījās, bet pēkšņi parādījās uz skatuves ar prasmīgi izgatavotiem akmens ēdiena gatavošanas traukiem, akmens nažiem un mākslinieciskiem rotājumiem. Par akmens laikmetu to sauc tikai tādēļ, ka cilvēks vēl nebija iemācījies kausēt metālu un tam nācās izmantot pieejamāko materiālu – akmeni. Vai varētu būt, ka pasaule ir daudz jaunāka nekā vairums ļauzu iedomājas?

1991. gada 19. septembrī Helmutš Simons pētīja Similauna ledāju, kas atrodas uz Austrijas un Itālijas robežas, kad pēkšņi pamanīja no ledus slejamies cilvēka galvu un plecus. Ķermenis izrādījās nevis pazudis slēpotājs, bet kāds akmens laikmeta vīrs.

Radioaktīvā oglekļa metode

Žurnāls „Time” 1992. gada 26. oktobra numurā ziņoja, ka atrastā cilvēka vecums „noteikts ar radioaktīvā oglekļa metodi, un ir aptuveni 5300 gadu.” Izklusās iespaidīgi. „Noteikts” – tas skan kā pēdējā instancē, nepieļaujot vecuma apstrīdēšanu. Taču radioaktīvā oglekļa metodei – kā jebkuram citam vecuma noteikšanas paņēmienam – ir savi nenoteiktības faktori.

Arheologi reizēm sūta organisku vielu paraugus radioaktīvā oglekļa analīzei, bet visbiežāk tas nav vecuma noteikšanai. Ja analīzes rezultāts apstiprina vecumu, kādu tie noskaidrojuši pēc keramikas metodes, tad oglekļa analīze tiek pieminēta, bet pretējā gadījumā to vienkārši neņem vērā.

Interesants šī sensacionālā atraduma aspekts ir tā attiecināšana uz akmens laikmetu, taču mums jāizprot, ko mēs domājam ar akmens laikmetu. Parastais priekšstats ir pinkains alu cilvēks ar pazeminātu pieri, kas vienā rokā tur raupju vāli, bet ar otru aiz matiem velk savu sievu. Jāņem vērā, ka arheologu viedoklis šajā jautājumā visai radikāli atšķiras no augstākminētā.

Arheoloģiskie laikmeti

Arheoloģijā vēsture un aizvēsture tiek dalīta trijos lielos posmos – akmens laikmets, bronzas laikmets un dzelzs laikmets. Tas nenozīmē, ka akmens laikmetā tika lietots tikai akmens, bronzas laikmetā tikai varš un bronza, un dzelzs laikmetā – tikai dzelzs. Tie ir vienīgi nosaukumi, kas norāda uz darbarīku un sadzīves priekšmetu izplatītāko materiālu. Ir daudz fakti, kas pierāda, ka akmens laikmeta ļaudis bija ļoti gudri un zinoši cilvēki. Atrastie kausi, šķīvji un darbarīki atklāj augstu prasmes un gaumes pakāpi, un to lieliski apstiprina arī gadījums ar ledus vīru.

„Times” raksta: „Izpētot šo cilvēku un viņa darbarīkus, zinātnieki ir guvuši jaunu ieskatu vēlā akmens laikmeta sabiedrībā. Pētniekus ir pārsteigusi izsmalcinātā bultu konstrukcija, kas atklāj negaidīti augstu prasmju līmeni. Spindlers viņa vara cirvi sākotnēji kļūdaini uzskatīja kā pierādījumu, ka šis vīrs dzīvojis bronzas, nevis akmens laikmetā. Taču asmens izrādījās gandrīz tīrs varš, nevis bronza. Vēl retāka dāvana arheologiem atklājās ledus vīra ādas bultu makā... Tajā esošās spalvotās bultas izceļas ar neparastu tehnoloģiju. Ducis no irbenāja un kizila zariem grieztu bultu vēl nebija pabeigtas, bet divas – pilnīgi gatavas šaušanai: ar krama uzgaļiem un spalvām. Spalvas tām ir piestiprinātas ar gumijveida līmi tādā leņķī, kas bultai liek lidojumā rotēt un palīdz noturēt pareizo virzienu.”

Šim akmens laikmeta vīram varēja nebūt uzkrātās gudrības priekšrocības, kas mums tagad ir. Viņam varēja nebūt pieejas zinātnes atzinumiem, ko mēs gadsimtu gaitā esam savākuši. Viņš varēja nebūt spējīgs radīt nāvējošus iznīcības ieročus, kas tiek lietoti mūsu dienās, taču nav nekāda attaisnojuma viņa prāta spējas novērtēt zemāk par mūsējām.

Kā tas viss sākās?

Lai kāds laiks arī netiktu attiecināts uz civilizācijas sākumu, mums jāiet vēl tālāk un jājautā: „Kur un kad tas sākās? Kā radās pati pasaule?”

Senie cilvēki par šo jautājumu domāja. Astrologi pētīja zvaigznes un planētas. Filozofi debatēja par dzīvības sākumu. Praviēši teicās saņēmuši dievišķu atklāsmi par lietu sākumu. Arī mums tagad vajadzētu aizdomāties par dzīvības izcelšanos.

Vairumam seno reliģiju bija uzskats par dievišķo radīšanu. Cilvēki skatījās uz ziedu skaistumu, zvaigžņu precizitāti, dzīvības esamības un rašanās brīnumiem, un secināja, ka tas nevar būt aklas nejaušības gadījums. Ir jābūt radītājam, kurš to visu izdomājis un izveidojis. Ķēniņš Dāvids izsaucās: „Debesis vēsta par Dieva godu, viņa roku darbu teic debesjums.” (Psalmi 19: 1) Un, raugoties uz savu paša brīnišķīgo ķermeni un prātu, viņš paziņo: „Cik es baismi brīnumains! Brīnišķi tavi darbi, to zinu droši!” (Psalmi 139: 14)

Ņemot vērā mūsdienu plašās zināšanas par dabas brīnumiem, mums vajadzētu būt spējīgiem atskārst, ka aiz visa tā jābūt kādam varenam saprātam. No vissīkākā atoma līdz vismilzīgākajam galaktikas virpulim mēs varam redzēt kompozīciju, dievišķu plānu. Vielai un enerģijai ir nepieciešams izstrādātājs. Tās nevarēja radīt sevi pašas.

Kā radās Dievs?

Protams, ka dažiem radīsies jautājums: „Bet kā radās Dievs? Kas viņu ir radījis?”

Uz šo jautājumu ir iespējama tikai viena atbilde, un to mēs atrodam Bībelē. „Pirms kalni dzima un pirms tu dzemdēji zemi un pasauli, no mūžiem līdz mūžiem tu – Dievs!” (Psalmi 90: 2) Dievs nav radīts, viņš nav dzimis, viņš nav evolucionējis. Viņš ir vienmēr – bezgalīgs gudrībā un varens spēkā.

Tātad, ja ir Dievs, tad tikai loģiski būtu, ja viņš, radītājs, atbildētu uz jautājumiem, kurus mēs uzdodam par dzīvības izcelšanos. Viņš bija klāt, kad tas viss notika. Viņš tam ir aculiecinieks, un viņam jāspēj atbildēt uz visiem mūsu jautājumiem par iesākumu. Es ticu, ka to viņš arī ir izdarījis savā grāmatā – Bībelē. Paši pirmie Rakstu vārdi skan: „Sākumā Dievs radīja debesis un zemi.” (1. Mozus 1: 1)

Bībele liecina, ka Dievs ir gan rakstītā vārda, gan mūsu apdzīvotā visuma autors. Protams, evolūcijas TEORIJA ir pretrunā Bībeles vēstījumam par radīšanu, taču zinātnes FAKTI ir saskaņā ar radīšanas aprakstu. Mums vienmēr jāpatur prātā, ka evolūcija ir tikai teorija. Neviens evolucionists nav bijis klāt ne evolucionēšanas, ne radīšanas notikumā – viņi nav redzējuši to notiekam. Taču Dievs tur BIJA.

Bībele saskan ar zinātnes faktiem

Bībeli rakstīja cilvēki, kuri dzīvoja pirms mūsdienu zinātnes atziņām, taču zīmīgi, ka rakstītais neatspoguļo viņu laikabiedru smieklīgās teorijas un leģendas. Mozus ir dzimis un ieguvis izglītību Ēģiptē. Viņu „uzaudzināja visā ēģiptiešu gudrībā” (Apustuļu darbi 7: 22), taču mēs neredzam viņu rakstām ne par dievieti Nutu, kas vakarā norij sauli, lai to no rīta atkal piedzemdētu, ne par svēto skarabeja vaboli, kas stumj sauli pāri debesīm uz rietumu pusi. Mozus raksta pavisam citādi: „Viņš pakar zemi pār neko.” (Ījaba 26: 7) Viņa laika cilvēkiem tās noteikti likās galīgas blēņas, taču tagad pat bērns zina, ka zemeslode kosmosā vienkārši „karājas”.

Pirms teleskopa atklāšanas astronomi uzskatīja, ka zvaigznes var izskaitīt, bet Dievs Ābrahāmam to raksturoja kā neiespējamu uzdevumu: „Skaiti zvaigznes! Vai vari tās saskaitīt?” (1. Mozus 15: 5) Katrs jauns un spēcīgāks teleskops atklāj jaunu zvaigžņu daudzumu, par ko

iepriekš mēs vēl nezinājām. Bībele nekad nav tikusi plānota kā dabaszinātņu mācību grāmata, taču, ja tās autors nebūtu Dievs, tā neizbēgami saturētu dažas smieklīgas kļūdas apkārtējās pasaules aprakstā. Mēs tur neatrodam šādas kļūdas.

Vai labs Dievs uztaisīja sliktu pasauli?

Šodien, protams, mēs pasauli vairs neredzam tādu, kādu Dievs to radīja. Daudzi skatās uz ērkšķiem un dadžiem, sāpēm un ciešanām, un vaicā: „Vai Dievs pasauli varēja radīt šādu?” Atbilde, protams, ir nē. Kopš tā laika, kad pasaule iznāca no Radītāja rokām, viss ir neizsakāmi mainījies. Kad Ādams grēkoja, Dievs teica: „Nolādēta lai tevis dēļ zeme!” (1. Mozus 3: 17) Cilvēkam kritušajā stāvoklī bija paredzēts gūt labumu no cīņas ar smagu darbu, sāpēm un nelaimēm.

Kad pasaule bija tikko radīta, nebija ne vētru, ne plūdu. Pat lietuss ne bija. „...Kungs Dievs vēl nebija licis lietum līt pār zemi... Un no zemes pacēlās migla un padzirdīja visu zemes virsmu.” (1. Mozus 2: 5, 6).

Pasaules sākumā nebija ne asu kalnu, ne bangainu jūru. Gludie pakalni bija klāti brīnišķīgiem kokiem un ziediem. „Un Kungs Dievs audzēja no zemes visus kokus, kas tīkami skatam un labi ēšanai.” (9. pants)

Nebija plēsīgu zvēru, un nebija arī lopkautuvju, kas cilvēkam gādātu gaļu ēšanai. „Un Dievs teica: „Redzi, es jums dodu visus stādus, kas briedina sēklu, kas ir uz visas zemes, un visus kokus, kuru augļi briedina sēklu – tie ir jūsu ēdamais. Un visiem zemes zvēriem un debesu putniem, un visiem, kas rāpo pa zemi, kam dzīvības elpa, lai ir par barību visādi zaļoksni stādi!” (1. Mozus 2: 29, 30). Sākumā Dievs bija sagādājis veģetāru diētu gan cilvēkiem, gan dzīvniekiem.

Kad lielais radīšanas darbs tika pabeigts, „Dievs redzēja visu, ko bija darījis, un, redzi, tas bija ļoti labi!” (31. pants)

Kāpēc Dievs pieļāva grēku?

Tagad viss ir pilnīgi savādāk. Kā redzam, kaut kas ir nogājis greizi. Sākumā nebija ne slimību, ne nāves. Ādams un Ieva būtu dzīvojuši mūžīgi, ja tie būtu paklausījuši Dievam. „Dārza vidū bija dzīvības koks.” (1. Mozus 2: 9) Acīmredzot šī koka augļi nodrošināja kādu tādu barības elementu, kam vajadzēja novērst novecošanu.

Taču, lai attīstītu cilvēka prāta un tikumiskās spējas, tam ir nepieciešama izvēles iespēja. Dievs neuzražoja vienkārši biorobotu. Viņš vēlējās, lai radījumi tam paklausītu – un ne tādēļ, ka tiem nav citas iespējas, bet apzināti to izvēloties. „Un Kungs Dievs pavēlēja cilvēkam: „Ēd no visiem dārza kokiem, bet no laba un ļauna atzīšanas koka neēd!” (1. Mozus 2: 16, 17)

Nelaimīgā kārtā mūsu pirmvecāki neizdarīja pareizo izvēli. Viņi, šķiet, neticēja, ka Dievs to, ko teica, tieši tā arī bija domājis. Līdzīgi daudziem mūsdienu cilvēkiem tie prātoja, ka paši zinās labāk, un nepaklausīja savam Radītājam. Viņi neievēroja Radītāja sacīto. Rezultāti bija drausmīgi gan viņiem pašiem, gan visiem viņu pēctečiem. Par neatņemamu cilvēces daļu kļuva sāpes, ciešanas un nāve. Tika mainīta arī dabas seja. No zemes dīga ērkšķi un dadži, un dzīvnieku pasaule vairs cilvēkam nepakļāvās.

Sliktākais vēl tikai bija gaidāms. Neskatoties uz to, ka Ēdenes dārza vārtus sargāja visiem redzami ķerubi ar liesmojošiem zobieniem, lielākā daļa Ādama pēcnācēju tīši nepaklausīja Dieva likumiem. „Un Kungs redzēja, ka pieaug cilvēka ļaunums uz zemes.” (1. Mozus 6: 5)

Ģeoloģisko formāciju rašanās

Lai novērstu cilvēku dzimtas pilnīgu izviršanu, Dievs virs zemes izraisīja visaptverošus plūdus. No visu pasauli aizskalojošās iznīcības izglābās tikai viens taisns vīrs ar savu ģimeni. Viņu sauca Noa. „Pāršķēlās visi dziļūdens avoti, un atvērās debesu logi... Un ūdeņi kāpa virs zemes jo ļoti un apsedza visus augstos kalnus, kas bija zem debesīm... Un iznīka visa miesa, kas kustēja pa zemi – putni un lopi, un visas radības, kas mudžēja uz zemes, un visi cilvēki.” (1. Mozus 7: 11, 19, 21)

Noas ģimene 150 plūdu dienas kuģoja neparastā laivā, kuru Dievs viņiem bija licis uzbūvēt. Plūdu ūdeņiem veļoties šurp un turp, zemes virsma pamatīgi tika izmainīta. Bangas un niknās straumes norāva pakalnus no to pamatiem, ar dubļiem, smiltīm un sanesām aplājot cilvēku un dzīvnieku ķermeņus.

Tika apbedīti milzīgi meži, lai vēlāk veidotu ogļu krājumus. Dubļu kārtās tika ieslēgti augi un dzīvnieki, lai kļūtu par klintīs paslēptām fosilijām. Sānu spiedieni lika plašiem zemes apgabaliem uzlocīties varenās kalnu grēdās. Kad plūdu ūdeņi atkāpās, no zemes sākotnējās godības bija palikusi vairs tikai ēna.

Stāsts par plūdiem ir daudzām tautām

Dažs labs šo notikumu varētu nosaukt par kārtējo Bībeles leģendu, taču zīmīgi, ka šī leģenda ir saglabājusies ļoti daudzās pasaules zemēs. Renē Norbergens ir žurnālists, kas interesējas par Noas šķirstu. Viņš ir devies ekspedīcijā uz Ararata kalnu un uzrakstījis grāmatu „Šķirsta lieta” („The Ark File”). Žurnālists apgalvo, ka stāstu par plūdiem esot atradis ne mazāk kā 80 pa visu pasauli izkaisītu etnisko grupu leģendās. Visiem šiem cilvēkiem nebūtu iespējams nostāstu aizņemties no kaimiņiem. Loģiskais izskaidrojums – ka visai cilvēcei ir kopīga vēsture un izcelsme. Tie visi kā Noas pēcnācēji šo stāstu ir glabājuši savā folklorā vai reliģijā.

Stāstu par visu pasauli aptverošiem plūdiem arheologi ir atraduši saglabātu arī uz Mezopotāmijā izraktām ķīlraksta plāksnītēm. Piemēri ir Gilgameša eposs un šumeru plūdu plāksnītes.

Daudzi zinātnieki ir kreacionisti

Evolūcijas teorija ir guvusi plašu piekrišanu. Tā ir mierinājums daudziem, kas vēlas atbrīvoties no domas par Dievu, kuram esam atbildīgi. Taču nevajag pieņemt, ka visi zinātnieki ir evolucionisti. Daudzi augsti kvalificēti zinātnes cilvēki uzskata, ka pieejamie fakti evolūcijas teoriju neatbalsta.

Doma par momentānu radīšanu lielai cilvēku daļai liekas smieklīga. Viņi turas pie vienveidības teorijas – ka tas, ko mēs redzam notiekam tagad, tā ir noticis vienmēr: lēns attīstības process miljoniem gadu ilgumā. Šādu attieksmi Bībele ir paredzējusi: „Pēdējās dienās nāks tādi, kas dzīvo savās iekārēs un, nirdzīgi nīrgādamies, teiks: „Kur paliek apsoliņš par viņa atnākšanu? Kopš sentēvi ir aizmiguši mierā, viss paliek tāpat kā no radības iesākuma.”” (2. Pētera 3: 3, 4)

Lai atbalstītu savu viedokli par evolucionāru izcelsmi, daži piesauc radioaktīvā oglekļa metodi vecuma noteikšanai. Oglekļa C14 metode var tikt uzskatīta par pietiekami precīzu laika posmā, kurā to var salīdzināt ar vēsturiskiem notikumiem. Taču ārpus zināmās vēstures neviens nevar būt pārliecināts par tās uzticamību. Tā izrādās nedroša pat dažu dzīvu radījumu vecuma noteikšanā.

Līdzīgi visām vecuma noteikšanas sistēmām, oglekļa C14 metode pieņem, ka „viss paliek tāpat kā no radības iesākuma”. Tā neņem vērā domu par nobriedušas pasaules radīšanu. Kad Ādams iznāca no veidotāja rokām, viņa organismā jau bija oglekļa atomi, kaut arī tā bija viņa mūža pirmā diena. Kokiem, visticamāk, jau bija gadskārtu gredzeni, kaut arī tie bija tikko radīti. Nav šaubu, ka arī dažām klintīm bija brieduma pazīmes, un ģeologi varētu tās uzdot par miljoniem gadu vecām.

Oglekļa metodes neprecizitātes palīdz izskaidrot arī Bībeles apraksts par vispasaules plūdiem. Fosilijas atklāj, ka vietās, kas tagad klātas ar sniegu, reiz bijuši tropiski apstākļi. Šis fakts norāda, ka pirms plūdiem pasauli varētu būt apskāvis ūdens tvaiku apvalks, kurš uz visas zemes nodrošināja siltumnīcas apstākļus (1. Mozus 1: 6, 7)

Radioaktīvais ogleklis C14 tajos laikos atmosfērā varēja būt daudz niecīgākā proporcijā pret parasto oglekli C12. Tā kā neviens nezina, kādi tieši bija apstākļi pirms vai tūlīt pēc plūdiem, dati, kas uzrāda lielāku vecumu par rakstītās vēstures laiku, nav pārbaudāmi.

Protams, bezdievīga sabiedrība turēsies pie evolūcijas teorijas, neskatoties uz tās nestabilitāti. Tā ir vienīgā alternatīva dievišķam radītājam. Taču pārsteidzoši, ka šo teoriju ir pieņēmusi arī kristīgās pasaules lielākā daļa.

Evolūcija un radīšana nav savietojamas

Bībele neatstāj vietas visuma lēnai evolucionārai izcelsmei. „Caur Kunga vārdu debesis radās, caur viņa mutes dvašu viss debesu pulks... Viņš sacīja – un tapa, viņš pavēlēja – un tur radās.” (Psalmi 33: 6, 9) Ja kristieši tic Jēzum Kristum, tiem ir jātic radīšanai, jo arī Jēzus bija kreacionists. Viņš teica: „Bet no radīšanas iesākuma Dievs viņus veidojis kā vīrieti un sievieti.” (Marka 10: 6) Jēzum jau nu to vajadzēja zināt, jo radītājs īstenībā bija viņš. „Jo caur viņu ir viss, kas radīts gan debesīs, gan virs zemes... visas lietas ir radītas caur un uz viņu” (Kolosiešiem 1: 16)

Bez tam evolūcija pašos pamatos satriec vēsti par glābšanu ticībā Jēzum Kristum. Ja nav bijusi radīšana, tad nav arī grēkā krišanas. Ja nav grēka, tad nav nepieciešams glābējs. Taču bija gan radīšana, gan grēkā krišana, un tādēļ Jēzus Kristus ir nācis uz šo pasauli nomirt par cilvēces grēkiem, lai viņš zemi varētu atjaunot sākotnējā skaistumā un pilnīgumā. Drīz Jēzus atgriezīsies, lai pieteiktu jaunu pasauli.

„Es ieraudzīju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmās debesis un pirmā zeme bija zudušas, un jūras vairs nebija... Un Dievs noslaucījis visas asaras no viņu acīm, un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, jo viss bijušais ir pagājis.” (Atklāsmes 21: 1-4)

Ir nosacījumi

Jaunā pasaulē neiederēsies „vecie” cilvēki, vai ne? Ja mēs ar visiem saviem grēcīgajiem paradumiem tiktu ielikti atjaunotajā Ēdenē, šī vieta drīz vien atkal pārvērstos par bēdu ieleju. Uzticoties Jēzus Kristus upurim, mēs saņemam dievišķo piedošanu, bet tas vēl nav viss.

Ebreju valodā 1. Mozus 1:1 radīšanu apzīmējošais vārds ir bara. Šis vārds nozīmē kaut ko tādu, ko var izdarīt vienīgi Dievs. To nelieto, runājot par galdnieku, kas uztaisa galdu no koka, vai mūrnieku, kas uzceļ sienu no akmens. Ar to apzīmē Dieva darbību, kas rada kaut ko no nekā. „Sācumā Dievs radīja debesis un zemi.”

Šis pats vārds „bara” ir lietots, runājot par nākotnē gaidāmo pasaules pārradīšanu. „Jo es, redzi, radu jaunas debesis un jaunu zemi.” (Jesajas 65: 17)

Vārds „bara” ir lietots arī Psalmos 51: 12. Ķēniņš Dāvids bija izdarījis veselu virkni kaunpilnu grēku. Viņš bija pārkāpis laulību ar Batšebu, un viņš bija noorganizējis viņas vīra slepkavību, lai pats varētu „likumīgi” šo sievieti apprecēt. Kad pravietis Nātans Dāvidu apsūdzēja grēkā, ķēniņu pildīja nožēla. Pravietis viņu pārliecināja, ka šie grēki ir piedoti (2. Samuēla 12: 13). Taču Dāvids zināja, ka ir nepieciešams kaut kas vēl. Izdabāšana grēkam viņa prātu bija galīgi sagrozījusi, un viņš zināja, ka to mainīt ir neiespējami. Savās sāpēs viņš lūdza: „Šķīstu sirdi radi man, Dievs, un stingru garu atjauno manī!” (Psalmi 51: 12)

Atkal parādās ebreju vārds „bara” – dievišķa radīšana. Dāvids zināja, ka viņam tāda ir vajadzīga, un tāda ir vajadzīga ikvienam uz šīs grēcīgās pasaules.

Nav mūsu spēkos mainīt savu grēcīgo dzīvi. Koptas grēcīgas vēlmes un slikti ieradumi mūs var turēt ciešā tvērienā. Tikai dievišķa jaunradīšana mūs var izglābt no grēcīgas dzīves. Taču tieši tas mums ir arī apsolīts. Jēzus paštaisnajam farizejam teica: „Patiesi, patiesi es tev saku: ja kas nepiedzimst no jauna [vai no augšienes], tas nespēj redzēt Dieva valstību.” (Jāņa 3: 3)

Jauna dzīvība no *augšienes* – tas ir tas, kas mums katram vajadzīgs. Un tieši to Dievs ir apsolījis – pārvērst par jaunu radījumu, kas spēj uzvarēt jebkuru pazemojošu vai veselību iznīcinošu ieradumu. „Es visu spēju viņā, kas man dod spēku.” (Filipiešiem 4: 13) Piedāvājums ir spēkā visiem, kuri to pieņems.